

Олеся
Мудрак

*Оголена
самотність*

ББК 84.4УКР6

М89

Поезія Олесі Мудрак – це міфологізований вибух експресії. Це – метафоричні натяки і абсолютна щирість. Лірична героїня її поезій опиняється поміж полярностями ніжності і блаженства та почуттями страху, почуттями втрати навіть у моменти тілесних і духовних Нірван. Її самота – невідворотний фатум, інколи – як випробування, а найчастіше – це єдине ціле...

Твори друкуються за редакцією автора

*В оформленні книжки використані графічні роботи
АНДРІЯ ЧЕБИКІНА (з дозволу автора)*

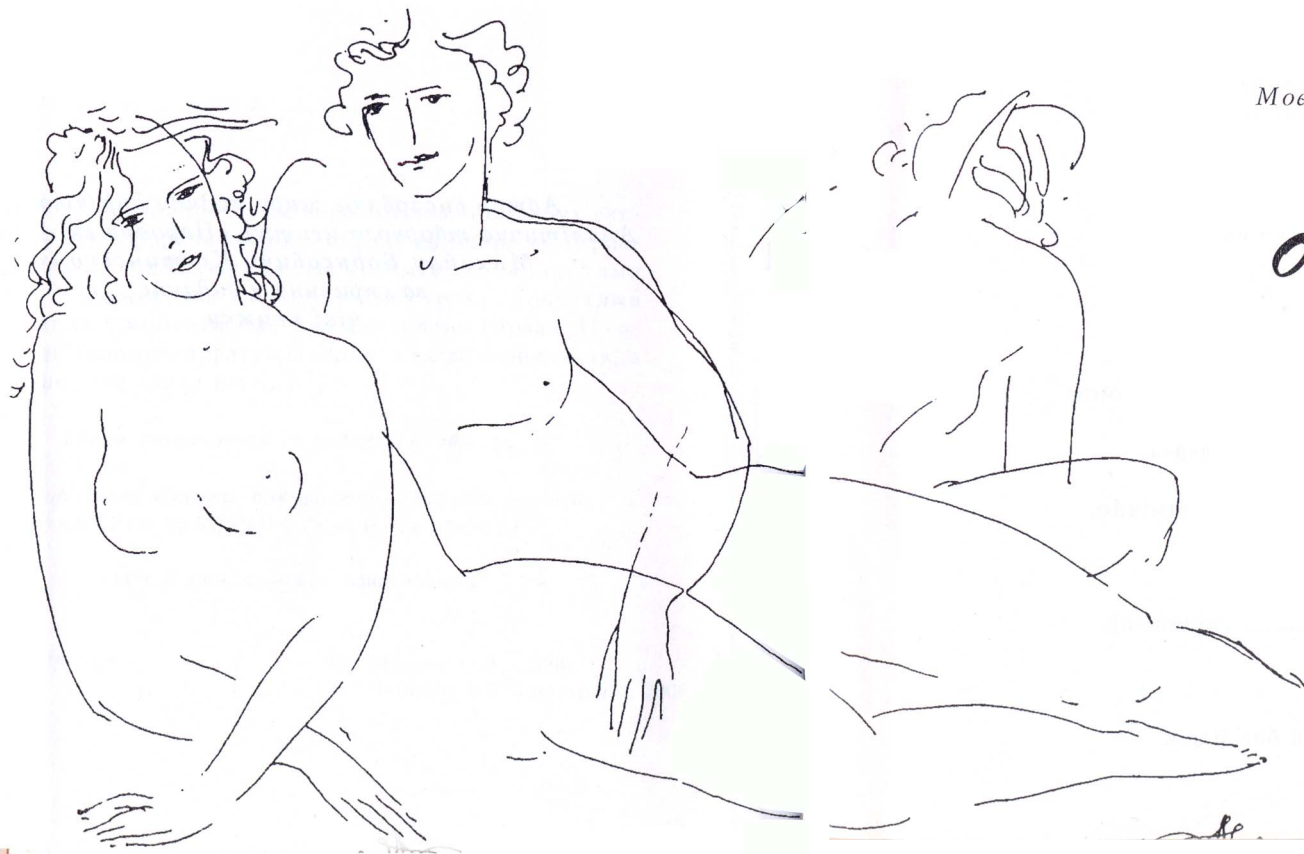
Олег Коспа, художнє оформлення

*Автор висловлює щирі подяку директору
Аналітично-творчого центру «Народна ініціатива»
Михайлу Борисовичу Костинському
за сприяння у виданні
цієї книжки*

ISBN 966-8547-70-5

© Мудрак О.В., 2006

© Чебикін А.В., ілюстрації, 2006

Моєму янголу-охоронцю присвячую...

Оголеності лезо...

...Медові плечі прилипають до піску
Цнотливого
Зливами
Розпаші-і-ілими.
Вій-на:
Тілом з Космосом ділимось — ось!
Колами толочить Галактику вісь земна:
Ніщо — це Хтось.
Лоно з присмаком неба — на-а-а,
Спро-о-обуй:
Небо кипить, вибухає так динамічно,
Земля на голові стоїть...
Це відчай?
Це віче?
(В яке ти крізь себе мене упізнаєш).
— Да-а-аєшшш?
— Ма-а-аєшшш!
— Авжеж! —
Ти вічність залишаєш без одерж.

З себе тчеш
Незалюблені тіні
Морською піною гріхопадіння
Між Янем — Інню.
Самотність кришиш мені на коліна...
Пере-ста-ань!
Стань сонцем,
Що вигоцує на сіні.

НЕ КИДАЙ!

I

Думаєш.
Дивишся,
Мов сніг тисячоокий крізь зачинену браму.

Вга-муй-ся!

Я — незламна стерня,
Тан-цюй!
Настає Стрі-тення:
Світ над тобою — у русі:
Русяві дороги, дерева стовусі.
Перекинь через кладку мовчань
Сиве дівча...
Дівча-точко...

Перезріле дитя.
— Люблю тя'.
— Ні! Тобі просто цікаво...

...Навznak перекинуто каву чуттів:
— Хо-тів! —
Ти мене просто хо-тів!!!
А я — зако-хана.

Ніч перед Різдвом, і — сауна:
Твоїй присутності пещу руки.
Все нижче,
Нии-ижче котяться рухи —
Язичок зачепивсь за сосок —
Цмо-о-ок!

II

Вниз і вниз...
По пекельній стежині.
Ми винні?
Ні — беззупинні!
— Зри в корінь нині! —
...Твій корінь вже небо підпер...
Розкошую над ним сферою
Не-притом-ності...

Ти зайшов у моє життя,
Пості-і-ій!
Мов зерня в маківці пустій,
Сховайся
І живи-и-и!

...Смак різдвяної трави,
Яку смакує тіло досхочу-у-у,

Знову хо-о-очу-у-у! — очам кричу,
Що приречені мукам Тантала...

Не відпускай мене!
Не віддавай!
Не кидай снігам на поталу...

Райдуга-губи —
і знову па-діння,
тіло вдяга висоти медальйон,
дикими танцями згуба подіяла,
ніч-ворожбитка розвіяла сон.
Станція — млин,
ми у ній є повстанцями:
сиплеться, сиплеться
порох з рушниць.
Пару витків потойбіччя ще станеться:
борошно ти.
Я — полова зірниць.
Бог розпікає розгнузданих жриць,
світ навісніє,
пружнішає світ...
Світ напру-у-ужений...
ти весь у мені заву-у-ужений:
колір ру-у-ужекий
зашарі-і-івся...

Будь же ти, Янусе,
тричі мужем розбудженим...

НІБИ УПЕРШЕ

I

Несеш.
Несеш ув очах
Несе-е-ешшш
Безпритульну мене.

Темінь заганняєш у дужки світла.
Забаву береш за віжки...
— Пішки?
— Куди?
— Дійди до Аввалону.

...Хтива
Тусується злива:
Твоя хіть
Торкається
Сідниці,
Намацавши ріжки бісиці...

— Саво-о-оля!
Упираєшся долонями долі
В мою голизну.

Лизну...
Твій фатум солодкий
Лизну-у-у...

Бери насінну
Мене одну-у-у!

II

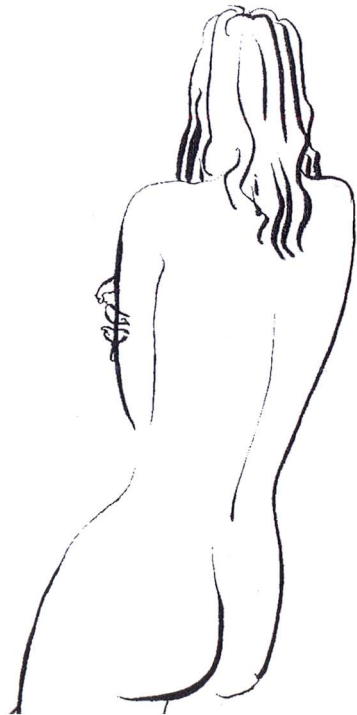
Що сталось:
Підлога — підвально-холодна,
Мій княже?!.
— Душа коханців
Най у міжчассі ляже...

Випросталась
Розпука-іпостась
У зойк розпеченого ЛОНА...

...Націлений
На
Безкінечне
Злиття,
Виколочуєш з Вічності
Спазми Буття.

Я персами
Пещу
Свідомість-екстаз...

ВІДДАЮСЬ
Ніби вперше...
Щораз!!!

Осінь лягає голою на тіло твоє
і волосся,
золотом чеше кучері,
ті, що цвітуть межи ніг.
Голос на стелю молиться
з нічного
повноголосся,
вітер у ліжку, натомлений,
між білим і білим
ліг.
Світу опуклість випукла —
виверження невинності,
тої,
з ікони взятої,
тої, якої нема:
тіло, відкрите Лотосу,
ти омиваєш винами:
очі сріблясто-сині
сушать святий лиман.
Осінь
воркує ніжністю.
Пальці
ось-ось — і... ви-бухнуть.
Човгає дощ по дротиках,
в землю ввійти не встиг.

Осінь лягає голою:
тілом своїм і волоссям,
туляться перса весняні,
мов котики,
у жовтогарячі листки.

Ніч, затулившись рукою неспокою
і не-спокою,
вітер цілунками пестить
ноги дороги нагої,
гой-я, гойя, гоя,
рани на сонці загою
жагою.
Скохані-переполохані
з любовного
перепоею
в двобої з самими собою —
ізгої...

Сонце — на друзки:
Бо — ви-и-ибух, ви-бух...
Жаги динаміт,
Свистіння,
Шепіт...
Землю кидає в піт
Любовний регіт:
Ви — нота «ре».
Я — ночі гід.
...Клич ніг — як голос трембіт.
Бита тіла?
— Ні — карта бита:
Хід козирем:
Ви — та-а-а?
...Кров кров свою шука:
Виводжу зі стайні твого лошака,
Шака-а-ал!
Мене між Адамових ребер шукав.
Блука-а-ач!
З тобою міжвимірний скач-
Гони-и-итва...
Оголеності лезо:
Згори донизу
І — навпаки...
Губи, як полуничні вершки,

Смаку-у-ують,
Флюїди мене атакують...
О-о-о, та-а-ак —
Звуки думок — мов космічний тартак.
Шквал!
Емоційний шал
Груденята мої
Спокуша-а-а.
Блуд-нице, «яйце-райце» —
Моя душа-а-а.
Доці — в очах,
Не поспішай!
...а-а-ай!

Ти летиш-ш-ш. Ти летиш-ш-ш, Пегас-с-се.
Чи й Землі вже пришито крила?
Кров із носа старого часу —
На тім'я Ярилу вилив: кип'ячу,
Кипу-у-учу,
Жовтогарячу...
Місяць зорями плаче,
Незрячий...
Як лячно-о,
Як звично-лячно
Із себе виймати весни.
До лютого падати — зимно.
А тобі у єстві так весело:
У моїм, у твоїм нестримі.
Незримий Ти.
Не з Рима — я.
Течія, течія, те-чія.
Ви — чи Я?
Ви чиясь.
Те, чим живу я,
Гріха подоли тілом розірву.
Явись!
Жи-ву-у!

Пропечена вте-чами,
так тонко, так тонко-о
залюблена і
прире-чена
божиста ама-зонка.
Розпуста торкала тіло,
а ти мене погідно святила:
то пальцями, то коліньми —
і знову відходила
тінню
у погляду таїну.
Одну тебе, ой не одну-у,
кохаю
чи з глузду їду.
В собі помиляюся вкотре,
Кассандро моя, Аїдо,
та ти заведеш і до Чорта.
Не Римом і Кримом пройденим,
лишайся для мене пройдою,
я душу любов'ю розгойдую,
відьмочко, —
у Раю...

ПОВІНЬ
(триптих)

1.

Палить жагою ества жигавиця —
це мені сниться:
планета скидає чернечу спідницю,
день — ниций,
ніч — криця.
Не ця-а-а!
Тіло розіп'яте на манівцях,
я —
не ця!!!
Моя доля:
по колу страх
переко-чувати.
Час пісочить із праху в прах,
стигне молодість
ув очах:
ти не вичах?!

2.

На прюзі небес
напруга природи
родить тебе,
а мене повноводить —
води відходять:

голівонька світу —
витвір
Гос-пода.
Спідсподу Землі —
в нагороду
Пречиста Діва:
півсвіту — справа,
півсвіту — зліва...
Зелено-пу-па бестія:
не — я?

3.

Сфокусоване сонце,
ядерне ліжко.
Ти — пастка — пустка — пустеля
палюча,
якої я пішки
не перей-ду
собі на біду!!!
Поцілуй, зацілуй,
ви-цілу-у-уй,
не надкусивши душу!
Ти — ду-у-ужий!!!
Лонь сочиться з губ,
ти мені люб, —
а шлюб?!

ВТРАТА
(напівжарт)

У коханні є єдина
перемога — втеча.
Наполеон

I

Львів.
Бачимось з Вами
У вакуумі натовпу:
Очі спіралять:
— Хо-о-очу-у-у... —
Мої — у відповідь:
— Нате Вам!!!

Кафедра є відображенням втечі:
День грузне у вікнах —
Відштовхує вечір.
У мене на плечах —
Ваш погляд незнаний:
— Я вічний боржник... —
Єство лихоманить.

Намагаюся скинути
Блуду подобу —
Всмоктую

Надбожевільну СВОБОДУ
Ковток за ковтком,
Поглинаючи воду
На столі...

Розненалежання нас —
Ми є замалі
В овалі внутрішньої печалі.

II

Старіють янголи.

Оточення, люд —
Жахкі метастази
У нашому щасті,
Помітили?
— Зразу!

...Фуршет.
Над замками львівськими —
Атоми пісні,
«Многая літа...»
І нині, і прісно...»

Нарешті — авто:
Ми — самотні
Й не дуже —
Ті, що «не дуже», —
До нас небайдужі...
В очах Ваших скачуть
Жарин потерчата.
Здавався завершенням
Першопочаток.

Цікавість-жага —
Свята й проклятуща—
Спалює мозок —
Знеможене Суще...

Лише пальчення
Прискорюють швидкість.
Їм видко усе.
Їм відчутно Найвище...

Ви належите Нації,
Я — бранка безодні...
...Всесвітня халепа:
В нас вкрали «СЬОГОДНІ».

ВСЕПРОЩЕННЯ

I

Не відпущу-у-у
У пущу
Непрощених прощеними!
Розтріскай душу:
Останнє —
У закутки світові, як відгомін, кинь
А чи пір'я вселенської втоми розгуби...
Не губи — позасвіт —
За пазуху...
(Поза неба — на сідницях широт).
Зірка цілує Землю:
Губи в губи,
Рот в рот...
Ми начинені днями-пружинками,
Пружно пружинить
Ожинова жінка
На променях — спазмах заграв.
Грав?!
На моцартіані трав.
Травца-а-арт!
Цьомай музику до колін.

II

Струмує-е-ешш,
Нестриманий
До цнотливості первозданний демоне,
Очима Клода Моне
Натягуєш намордники на канони,
Розкладаєш самотність на іони.
Усує
Балансуєш
Гармонію між святим і божевільним.
Обопільно:
Груди до грудей...
Вільні...

III

Повільно дощ злизує
Блуду шаленість:
Крильця, лопатки і — нескінченність.
На тілі — трагедія Армагеддона
Спалює рух,
Що від лона й до лона
Світобудо-о-ови...
Філософія серця —
Передмова...

Знівечив!
Ви — чи?!.
Нама-галися
Три-чі
Понт Евксинський
Губами
Вигубити —
Не-при-гу-у-у-бити
Лоліту...

Ми — квити
Ще з того світу:
Орфееве єство
Заспі-ва-а-ало-о-о, —
Шепочеш:
Дівчинко, ма-а-ало-о-о...
(Ночі злиті корали
Воєдино...
Дити-но-о-о-о...)

Перев'язаний розум-сваволя
Твоїми думками
Про усе —
І про те, як заграва життя виграє.

...Ти тор-каєшся,
Ка-аєшшся(?!)
Вогнеруками
Секунди:
Секундно
У ній — і твоє, і моє...

Ковзає ковзнем
Амур-язичо-о-ок
Межи зоряні хащі,
Там вібрує-вигукує:
«Та-ак!
О, так-так! О, так-так!! О, так-та-а-ак!!!»
Із грудей невичерпної праці
Загадково-моє...
Ша-ле-ні-і-ію,
Розхристу-юсь в такт.

В такт вдихаю-видихую ніч,
І на гойдалці тіла

Хитається світ,
Досягнувши самих стратосфер
Ув обіймах бешкетних —
Відверто-зомліла:
Срібляться уста —
То — первинний етер...
У якому народився Ти...
У якому — помер...
Гомер...
До-те-пер...

Дзвін скла, що б'ється у пам'яті.
Вікно безвіконне.
Зелена неділя,
А єство — все січнево холоне.

...Мандри, які вишукують
У череві лісу Мавок.
Фортеця — на розі Місяця, —
Якою сновиди бавляться,
І я... вся зліплена з «кардіо»
Й гримучої суміші «еросу»...

Ви напали на мене карими...
Ні — сірими... ерами.
Я відбивалась Долею,
Кулаками у небо гупала...
А ви — мені: «Доню, до-онечко-о...»
Ховалась, накрившись ступою...
А потім — мітлою — в спогади
Лупила біль'ярдною кулею...

Ви ж — на мене жбурнули поглядом —
До мурашок на шкірі — дошкульним.

...І я віддалась — знеможена.
Цілувала землю — страчену.

Німби янгол розвісив над ложем:
Відбувається п'яте побачення...

Чужі обійми, мов намисто,
Ти познімала при мені.

Д. Павличко

Якщо любиш, то познімай
Чужі обійми і цілунки
Зі свого жагучого тіла.
Якщо любиш —
Вітриськом влети
У шоколадно-туманні світила
Очей моїх —
Розбу-у-урха-а-ай пристрасть.

Ніжним оксамитом губ
Зацілуй
Мармур грудей моїх
І закрижанілі
Соломинки пальчиків...

Щоб ревуча злива
Повсталої крові
Запаморочила голову, —

І я відчула себе
Твоїм
Коханим витвором — Галатеею...

ПО-ТРА-СІ-ННЯ

Тінь ця — або ті, або ті тільця — немов
немовля.

С. Вишенський

1.
Тінь ця — крізь сузір'я Золотого Тільця:
я — за доньку,
а ти — за отця...
— Цяця?
— Не ця-а-а!

Землетрус, трусотіл — без кінця,
над тобою
чатую
гінця-молодця...
Хо-че-ться, хо-че-ться, хо-че-ться
масажними кроками Хор-тицю
обійти,
слід лишити тілами —
тілом, милий.
Твоє тіло — для мене — килим:
пекучий, в'язкий, розкрилий...
Не слухай!
Отруту вилий солодку... соло-о-о...

І крововилив
ощасли-и-вить...
у надвечірню зливу
розкуту —
отруту...

— Кра-си-и-ва...
— Крас-на?
Ще хвилину — і сива...
— Ти ди-и-иво і — діва!
Ти зрозуміла?
О-о-о, як ти зу-умі-іла...

2.
Я — суцільна екзотика.
Небо в груди — ввібрала ротиком.
Поезія у венах — наркотиком.
Тіло — модерна готика,
котику!

Ко-тимо-о-ось,
ко-ле-мось
ніжністю дотику:
Оберт Землі — то цнотлива еротика.
— Можемо?
— Мо-ожемо місяць над хатою
пере-верну-ти

і заховатись за нього:
Шляхом Чумацьким, зірок дорогами.

...Охами-ахами,
о-хами...

3.
П'яну Музу на ложі своїм розіпни!
Мани її Еросом, ніччю — мани!
Космос у Космос, виток за витком...
Тіло Поезії пестим перстом...
Струм нескінченності.
Спалення.
Шок...

— Хочеш іще?
За-мок!!!

4.
Вигин рай-дуги — вигин тіла
мого розбуяло-вмілого...
До очей спробуй небо притисни:
до божевілля і галактичного виску.
Серце за ребра сховай:
просто — кохай!
Коха-ай!

5.

Па-даєш.

Па-даєш.

Да-аєш

і даєш яблуком

в рота долоні.

Губи — солоні і сонні

опісля північного лету,

злету

в Лету і знову

тут...

— Творимо?

— Тво-римо... —

Ти дихаєш вітром розмореним,

я — світом лукавим розорена.

Зо-ря-ми,

зо-рями стежать про-зо-рими

очі хмільну екзистенцію:

— О-о-о, стогони твої...

О, стегна ці-і-і... —

Гойдаєш в Покутті на покуті

думки-ченці:

— Не ці! Не ц-і-і!!! —

Я Космос тримаю в руці,

і втриматись теж — несила:

Ва-силю,

Ва-силю, Ва-а-аси-илю-у,

загой рани долі — сіллю,

засліпи мозок неба синню...

Най, Боже, у ложі — богиня

опиниться пе-ред-ве-сіння!

Я — твоє потрясіння,

твоя павутинка осіння...

...Кохай мене в сінях...

6.

Гвалтуєш думки, нудисте,

з тобою — у колі — диспут,

який перевтілиться в дискурс:

— Коханка ти чи актриса?

...На тілі — яса— бризки,

вогню язичо-о-ок — так близько-о...

О-о...

Хоча у душі твоїй — слизько...

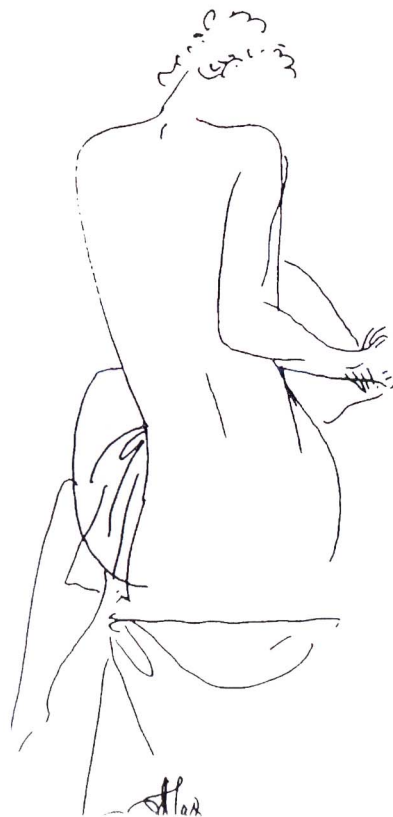
З якого ти, Каїне, — війська?

Мовчи-и-ишш...
і не треба... руки!
Не треба нудьги й розпуки.
Вилонюю пристрасть-муку...

Цілую вуста — розлуку...

7.
У черзі світло (аж до світу) стало
і порожнечею приречено пече.
Без мене — ти...

Чи маю на це право?
Та хочу!.. Хочу... поріднитись ще...
Пульс — нульовий.
Усе життя — нуляче,
коли прозоріння — виразом душі
стає, коханий...
Я, всесильна, плачу,
мій плач переймуть збуджені дощі.
В присутності відсутності, блукальцю,
відчуєш таємницю поколінь:
розтулиш руку —
на самотніх пальцях
мого єства світлитиметься тінь...

Кров
із лютневих зір

...і гойдалися стегна і груди
рівномірно: туди-сюди...

М. Сом

Фонендоскопом дощу прослуховуєш:

З мене дихає степ.

Степлером блискавки скріплюєш

Почуття сакральні...

Краля?

Ні — рання...

Погляди (о-о-о!) вокзальні —

У залі очікування

Яблучко наздоганя

Мене і тебе — по колу.

Нитку земного тяжіння

Розкручуємо навколо:

До-ви —

Комета — без голови

Ко-титься і замика

Обручкою два замки

І падає-е-е

В чортополох...

Очі — на двох...

...о-о-ох!

Заглитнуса мовчанням

На бездомному ложі:

Дзига Космосу — круть — навіжено-розвихрений

Смерч.

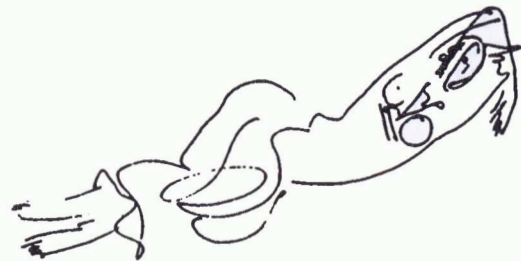
Я не можу без Вас!

Я ДИКО без Вас не можу!!!

Розіб'юсь сторчголово листопадом

на смерть...

21.11.2005

Віч-на-віч з пеклом:
очі на вокзалі
(накрила ніч кажанячим крилом),
кров
із лютневих зір —
в моїй печалі,
плюскоче на оголений фантом.
А кінь епоху чавить пракопитом,
у Бозі родяться людина
та весна.
Моє життя
переплелось з житом,
у ньому час — пульсуюча Десна.
Вдихаю у тобі присутність Долі,
і Дива, й Лотоса
чи двох меридіан.
Бо дві любові —
яко два пістолі,
як святість крові і глиbokість ран.
Покинув?
Їдь!
Покинь напризволяще!!!
Землі криваві жили розігрій.
Я вся твоя,
розхристана й пропада,
і на пероні пахнуть
ніч і деревій...

Нашорошила ліс
Непошлюблена
Свіжість Ай-Петрі.

З гір зірвалась розлука —
Лавиною болю
Між трав.
У субтропіках Криму
Іду
В недов'язанім светрі —
Аріадни клубок
Вітровій-розбишака украв.

Надчekanням
Набряклий причал:
Уся молодість світу
Спить у лоні води —
Недоторканий міф.

Ти стоїш.
Ув очах
Стогнуть муки палеоліту,
І тіла
Невкоський
Гоцає скіф.

Очі моря — сльоза,
Через днище сум'яття
Наповниться:
Не народженням вод,
А лискучими душами риб.

...Трап напружено зрить,
Чи ступає його ЗАВОЙОВНИЦЯ
Дисонансом перехлюпу:
Вище.
Найдалі.
І — вглиб.

* * *

Тебе вижену із себе усього,
щоб не боліло сповіддю
причастя,
навшпиньки весни з храмів передчасно —
виходять до єства впритул...
Агов!!
Душе,
впади на зранені коліна,
траву й чорнозем тіл
залоскочи,
любов — це стародавні дукачі —
монетами дзвенять
у поколіннях.
Впустила погляд з Долі рук,
і страх...
В Мазепи серце є пекельне й сиве...
Кохаю так...
Галактику знесилю!
...Ти на моїх вустах...

Лотос зрілого неба
в манускриптах фіксує вертепний театр —
закрутилися древні хрести.
Ще вимолює Сонце душа
у чистилища
степу.
Скільки кіл до прощення й очищення,
Боже,
брести?
Йду — поранений звір,
не дійшовши до раю Данте,
опівнічна мандрівка
в ковчег світовий
завела.
Он спускається зірка
у хвилю трави —
на пуантах...
Ной рятує епоху
і степ,
що пливе без весла...

Підповз туман
молочним змієм в Рай,
туманів світлу вистачить по вуха,
в доріг кишнях скаче час,
послухай:
чи то озвався з могили
дід Мамай?
Молитва пальцями нас пестить —
аж болить.
В пучок триєдності спресована
людина.
Я від Апостола ще буду мати сина,
бо Вседержителем вагітна псевдомить.
Дощами світу вимито сліди:
сліди Христа —
розіп'яті на тінях,
і небо перевернуте в молінні:
— Ти народи дитину,
народи!!!

Століття мед розніжено-гіркий
Господь збирає у часу пелюстках.
Вночі розбила місяць об зірки...
Таки розбила:
стогнуть світла друзки.
Поете, рідний,
це ж не є — усе!
Себе з собою не зберу докупи,
в степах — степи
моя душа докупить,
як слово літописця — фарисей.
— Коханцем будь, —
час смиче за рукав, —
чи просто будь
закінченням початку, —
тримає німб
маленьке життєнятко,
допоки в Долі звільниться рука.

Із уст чоловічих
Болять дороги.
Болять первозданно.
Зорі закочують очі —
Трави пищать від сорому.
Руки малюють хрестиком
Узори на тілі схрещенім:
— Ти — чудо, вогниста дівчинко, —
Мовчиш розвихрено-соромно.
Моя ж душа забрукована
Камінням бруківки ЛОГОСУ.
Біжу з оберемком Всесвіту до тебе.
І він — живий!!!
— Постій! — зупинилась вітряно,
Губенятами губиш літери
Мого імені,
Часом зораним —
Роздратовуєш буревій.
...Моя дівчинко,
Паль-чення-та-а-ами...
(Не збагну, що зі мною коїться).
Пальченнями сонце грається,
У яке я по лікті вгруз...
Ти відштовхуєш день від Біблії
І борониш мене від білого,

Перемитого болем-цнотою
Снігу в квітні (чи навпаки).
І цей світ закриваєш повністю
Ночі зліпленими дверцятами.
Навіть серцем, бач, не достукаюсь —
Вже загупали вдаль роки.
Я тебе не люблю щоденною:
У єстві — херувими-демони,
Що воюють з самою вічністю
До приходу твого у мить.
Ти шукаєш — і не знаходиться —
Те знаходиш, що не шукається...
...У тобі Ерос жінки родиться
І болить...

Немов один на цій землі —
той сивий хлопчик...

Ігор Павлюк

Мій любий хлопчику,
давно знайомий біль
у пригорщах для Космосу (як воду)
несу розпечений крізь дев'ять кіл орбіт,
крізь потойбіччя прикру
насолоду.
Тіла зітнулись двох нагих небес,
які не відчувають миті утиск,
у ніч тікаючи, ти не забудь себе,
щоби до мене більш не повернутись!
Повернешся причинним?
Що ж, нехай,
на пам'ять накладеться спомин-смуга.
Коханий,
не кохаючи — кохай,
в самотності буденній будь за друга.

Ніч у автобусі...
Чорне пасмо дороги,
заспані зорі очиськами:
кліп та кліп.
На травневих твоїх долонях
сплять мої заколисані ноги,
а на раменах розсипаний
пшеницеволосий сніп.
Ми — вуста у вуста
зернини слів решетуємо,
невгамовані погляди
точить кат самоти,
у душевнім сум'ятті
чи потім себе впізнаємо:
двох божевільних
до внутрішньої наготи?
П'яний прибульцю,
в тяжкому і блуднім спокої,
навіщо ввірвався
містичним містком НЛО
у ніч у автобусі,
що
набрюкає соками
дня-перелесника,
якого, як зір, не було...

Гарячий сніг пашить в лавині ночі —
на цвинтарі ховаю біль єства,
мої зіниці впали в Ваші очі
і грають в карти:
два на два.
Самотній натовп,
метушня,
мурашник:
Ви знову є — водночас і нема.
Стою в кав'ярні: спрагла чи безстрашна,
а душу душать
відстань
і зима.
Ти де, Іване, у епоху-двері
ввійди і обніми святковість дня,
з моїх долонь зцілуй оцю містерію
і подаруй у холод сонця.

Мені не хочеться мене...
Це — клонування простору і блуду.

Шелесне слід між листям: «Буду!»
Щоб тільки смерть не викрала монет,
Які накидала в народження-колиску
Віщунка-доля з неба пелени...
Тепер куди життя не поверни —
З очей щось так і блиска, так і блиска...

Мені не хочеться мене...
Я від сьогодні — втішно-безстатева:
Відсутність Жінки в праці міста Лева,
Як батогом, по сонцю полосне.

Мені не хочеться мене...

Сніг до обличчя ніжиться.
Заслабла між пальців слухавка.
Не потеле-фонує:
Душа — на корогви — шмаття.

Попіл з зіниць розтерзаних —
Від завузького вечора:
Хрещатик вдяга на мене
Мовчання чернече плаття.

«Цьом!» — у груди грудня вцілило, —
Не вбило, але скалічило:
«Будемо тільки дру-зями?» —
Прагну почути: «Ні-і-і!!!»

Ви — мені рідний, чуєте?
Здичавіло — мені...

Літо кровить:
Вилами слів — по очах
Біль-наглядач
Відчужено уперіщив...

І знову — у силі
Сильної Жінки Страх,
А слабкість примарно свище...

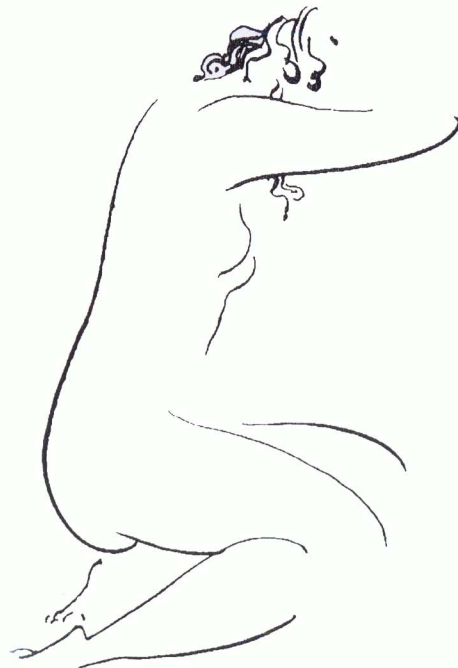
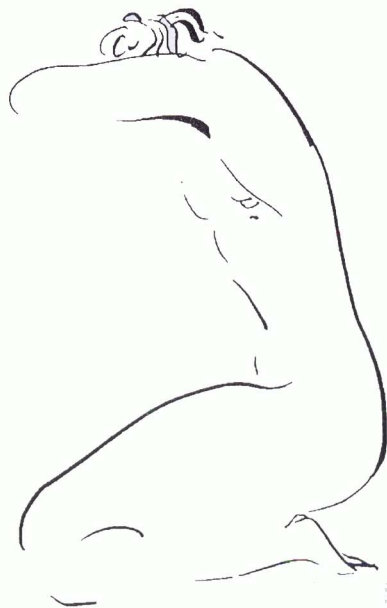
Нам забагато нас
В нашій пустотній млі:
Де пустота —
Там безхресте безсилля-вічність.

Недобачає Любов,
Що ми — замалі
І завеликі вже
У своїм величчі...

Сонцепромінь-язичник
жар-лезом дороги голить,
зірка
весно-зелена
в єство здичавіле впаде,
залишайся як сніг:
я ненавиджу мудрих і голих...
Каро-біль-талісман,
що моргає моїм декольте.
Запітніла зима
кида біле на біле
люто:
зникни в водах сухих,
щоби губи твої забудь.
Залишайся, мов час,
в лабіринтах бреди Абсолюту,
щоб Нірвана душі
розпанахала тіла табу.
Ну чого ти стоїш?
Підніми до віків очі
тиші:

ти крізь них проглядаєш увесь,
мов замерзла ріка,
залишайся —
іди?
На руці поворожим Всевишнього,
як на жезлі душа —
ти такий,
я — така!!!

*Дошчу
сплелися ноги*

Гойдається берег
На протилежному боці,
А хвилі летять,
Випромінюють неба красу.
Поглинають вони
Манускрипт вибухових емоцій,
Який крізь життя
Обережно, мов святість, несу.
Хвилюються хвилі,
І в моря стомились повіки.
Дощі розсипають на березі
Нитки зітхань...
Чи зміниться доля моя
Молода, срібнолика,
Яка мерехтить
В хороводі одвічних питань:
Вслухаюся в плюскіт —
Милуюся цим асонансом.

Ніяк не збагну
Нерозгадану вічність води.
Не знає ніхто,
Скільки нам ще відведено часу —
Швидкоплинного часу
До Вічності — допливти.

ТРИПТИХ

1.

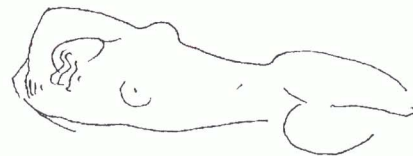
Дощ чи дощик в краплянім корсеті?
Дощ у дощисі,
як вода в воді.
Біль заарканив небо:
«Де ти? Де ти? Де ти?»
Дощу ціловані краплі —
тверді.

2.

Твоє ворожіння ніжністю,
слова, полоскані нервами,
лишаєш на шпалах зрілості,
а сам —
ув останній вагон.
В дощі розчинилась вічність, —
дощик стає смертною,
заглиблений в муки творчості
вологий травневий сон.

3.

А люди, плащами захищені
і всякими парасолями,
у боязні завагітніти
бояться здожитись з дощем.
Одна лише я понищена,
іду, любов'ю оголена,
від страху аж божеволію,
не можу прикритись плащем.

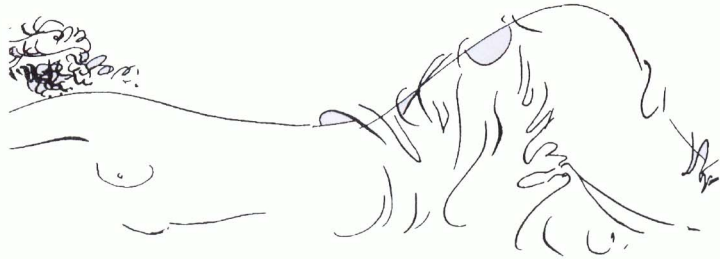

Ти кинула виклик,
який намагаюсь прийняти я,
а він неприйнятний для мене —
занадто слизький.
Розчулену леді
самотність чатує за ґратами,
за руку Історії
досі тримається Кий...
Давай
незнайомими досі
пограємось долями,
невтрачену втрату
запросимо в душі
свої...
Прокинеться жінка в тобі,
її зватиму —
донею...
В мені обізвуться
минулих століть ручаї.

А мудрість жіноча
прийматиме в лоно трагедію,
і тіло вбиратиме кожен
замолений гріх.
У вічність летітиму,
криком здригаючись: «Де ти є?»
І сльози мої потойбічні
тектимуть зі стріх...

Дош в екстазі бавиться краплями.
Зорі зігнуті — ледь живі.
Я агонія тиш — се ля ві.
Я майбутнього стала крапкою.
Самота — у безчасся — кулею,
В тілі неба — квітневий пульс.
Тисне ніч на сонячний пульт:
Губи хіті — в губах розтулених.

Цей дош по краплі викрапає небо:
його не стане,
стане чорна суть
безодні,
вгору глянь — його нема,
нема,
і щось моє стає нічим для тебе,
сьогодні я була для світу чимсь,
була німа
символіка мого й твого мовчання,
Медея ж заздрощів убила нашу суть...

Метелики снігу — на стерні дощу — вирієм.
Світ молитовно сходить за обрієм.
Занадто була сніжинка у русі щирою.
Занадто у коконі краплі було добре їй.

А площа міська уже набулась
«європейською»:
Ступаєш — відсвічує зором Вічності.
Бруківка брунатно-хвилястими пейсами
Посивіла — аж до Дніпра — з відчаю.

Ти зрікся. Але ж не була таким зречення!
Певно, що зник... Щоби від себе зникнути...
Невже це — крапка на непочатому реченні...
На вже зачатому... й до самогубства
дикому?!

Я є. Живу.
Мене і не могло уже не бути.
Так землетрусно збурюється плоть,
а поруч дощ іде, як я,
між люди:
у роздягальню натовпу,
мов лодь, пливу,
самотність зрілу оголивши:
нага самотина, яка краса!
Вриваюсь одержимістю у вище
і вкотре відкриваю в небесах
для себе двері в макроневідомість,
молитвою до Господа тулюсь,
поезія розбурхує свідомість,
а я — люблю.

Весну снігом долі просмолено.
У ній — білокнижник ти.

Не для ліжка.
І не для золота...
Та люблю аж до хри-поти!

Запітніла фіранка зустрічей
Не відчинить вікно у лет.
Лиш небо з сонячних уст рече,
Що березень теж — поет.

А мені полиново й дурно так...
Бо закохана, як вино.
Я топчу,
Я топчу почуття навспак,
Щоб не вогнилось воно.

...Цьому снігу чомусь так весело:
Товчеться, мов той дітвак.

До тебе горнуса веснами.
А ти до мене як?

Заласканість — це біль.
Ігор Павлюк

Змарнованість зусиль —
це Кама-Сутра долі,
це дикий Космос,
що
застряг між наших вій.
Ми хворі вічністю:
на ретязі —
в неволі,
в екстазі смерті тріумфує Змій.
А самота —
лише вона, незряча,
лоскоче крильми
ерогенність душ.
Підлога неба,
але ми не плачем,
сьогодні ми
самотні йдемо під душ.

ЗАСИ-НАЮ-У
(верлібричні варіації)

I

Засинаю...
Боюсь виринути
Із власного світла,
У якому — твоя рука ру-у-ухає усіма
століттями, Рідний!
Ти усюди:
І по той, і по цей бік брами уяви моєї:
Козацькі Могили...
О, ті Могили!..
У яких ти поховав мою сором'язливість...

Ти був першим... у цьому...
Поцьомай відстань,
Поцьо-о-омай...
Дотвори мене.
Ні — доверши!
Хочу кошенятком доторкнутися до тебе,
Чуючи у собі блаженство — немовля-почуття.

*Крутись краплиною долі в мені
На роз'ярілому коні.
Хочу втиснутися вся — у тебе:
Мов степ — у небо...*

II

Розкине-е-еш
На усю Галактику.
А потім — збирай по клаптиках Всесвіту —
себе —
Уже єдине ціле мого повітря...
Збери й мене по крихті, мов повір'я —
У жменю поколінь.

Виклює стодзьоба тінь:
— Талановита — мов змія...
— Не я...

Ти ж — просто зга-дує-ешшш,
Бешкетнику,
Весну в дитинному кашкету...
— Це — місія?
Чи — Месія?

Відчуваю всього...
Ро-зу-мі-і-ю...

...Святий Йосип лівицею
Колихає Христа...
— Заколиха-а-ай!..

III

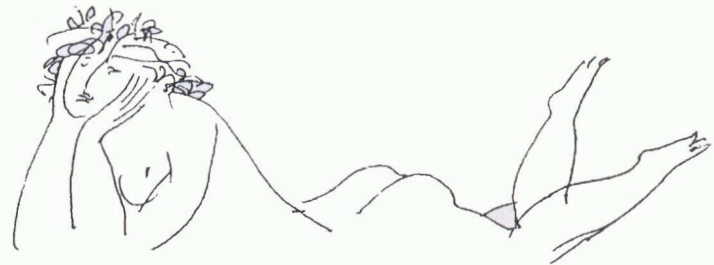
Проклятуща
Моя самота
Тупотить, вередує... ниш-порить у моїй
свідомості...
— Геть! — кажу їй. Вона прикидається
Непорушною.
Ти навчив мене бути мужньою,
Бути сильною в слаб-кості.

...Проріж
Проліском вічну мерзлоту моїх снів!..

*Ти — завесні-і-іб!
Як заве-е-есні-і-іб!!!*

За-ко-халася...
А щоб мене!..
— Та хто тобі повірить?
— Води:
Вони мене оголену роздягли,
Щоби одягти у водорості Всесвіту.
— Русалко...

Своєю лускою затьмарюєш
Всевидюче око... зустрічі Нашої,
Щоби хвостом зачепити стілець,
На якому, дівко,
Сидить моя душа.
Хльосни ним по лобі розуму —
Може, щось витече,
Як витікають усі океани у невідомість...
Навіщо тобі я?!
— Щоби краєм світу прогрімів, мов
цунамі,
І впасти двома піщинками
У долоні піску...

Скидають одяг-молодість в траву
кам'яностепі баби чи вакханки...
Розкута, вільна, виклична і бранка
степів —
іду, а п'яти простором ревуть...
У ґрунт, у себе,
глибше і — на смерть,
очей ножами розпорола Сущє.
Сліпа і без'язика — всюдисуща,
тобою нагло виповнена вщерть.
Дощу зламались ноги.
Крик грози.
Безокий час — Василько
в Терєбовлі,
такі ж безокі — наші дві любові,
а їх зіниці — неба терези.

...напо... напів...

Чи Хто-Кого за-лю...
Цей море-степ — обох півкуль безвіччя.
Між нами стала в профіль
блудна Вічність,
щоб ревно заволати:
— Не люблю!!!

Свободи час
Цитриною п'янить:
В очах епох —
Маленькі сонценятка.
Історія — жовтогаряча Мить:
В Майданнім лоні —
Зародок початку.

— Багато нас.
І воля неба є! —
То голос Нації —
Людина у Людині.
Гримить Дніпро,
Що наш Народ жиє —
Ярилом зацілований віднині.

В осіннім герці
Переможе Дух,
Вкраїни аура і українське Слово..

...Майдан — як дощ —
Від люду ще не вщух.
Він кожен помаранч,
Мов Землю, ловить...

Оленятком із бору
Вибігаю назустріч —
Благовіст...

Пам'ять в непам'яті
Гарцює,
Мов те лоша.

Зодчого постріл —
У мене — любовний піст —
Кулею в тілі...
Надрив почуття:
— Не лиша-а-ай!

Стоп-кадр дощу.
Дубляж сніговий.
Камера.
Зривається світло з повік —
Рукограйний інтим.

...У весняній «прелюдії»
Захмеліла печаль помира.
Венеція сонця —
Фореллю плюскоче над тим,
Хто з днища років

Виплескує ніжне:
— Золотко! —
Вдогін всім вітрам
Стриба з парашута стихій.

...Покрова від Спаса іде
Яблунево-медовою...

Від мене ти йдеш
Безпросвітно-мій...

Незріла епоха
в глибоких тарелях неба,
і хвилю цілує хвилина землі
у воді.
Розпечений пляж,
що горнувся і лащивсь до тебе,
до сонця тулив
свої кучері ніжно-руді.
Вже море стомилось
тримати півсвіту на тілі:
у лоні своєму гойдати воскреслі кістки.
А ми — просто діти —
пропащі, весело-незрілі —
а чи розпорошені часом
достиглі піски.

Хвиля зайшла у ніч
Розкріпаченим видом.

Без початків задивлена в землю —
Свою мимохідь.
Піни первинність шепоче
Розвітреним придином
Берега,
Що лишає в пісках
Недоторкану хіть.
Місиво душ
Сходить швидко,
Мов тісто, в камінчиках.
Світом намовлена,
Світиться болем вода.
Долю свою відчуваю
На сонячних кінчиках,
Лодію осені
У поміжсерпні гойда.

Рученятами хмар
Водяняточко б'є об історію:
Крапають сльози століть,
Галасує Земля...

...Зойкну тобою —
В дивосилі небес розпрозорію.
Розкину, мов ковдру,
Це світло —
Світліше нема...

Архітектура життя
Еlegantного Львова:
Привиди вічності —
У замках людських пірамід.

Ви мене в Києві —
Злочинницю мандрів — ловите:
Бруківка снігами шепоче зорі: «Амі-і-інь...»

Я — передчасна,
Як передчасне дихання.
Незапланована, мов з нелюбові — дитя.

Гляну на Вас
Очима (свого ж!) диптиха,
Що почуттям легені кисню відтяв...

Будьте зі мною,
Щоб Космос — із ніг на голову!..
На Вашу... а чи... на мою...
Від знемоги звалився...
...У двері грудей
Забреду я безтямно-голою —
Відчаєм крику зустрінете Ви.

У прірві зимовій
На лезі — ми — само-згу-у-убимось.
Лабіринтами зустрічі
Лев наш за нами мчить.

— Дай мені, золотко, —
Долоньками — губи ці-і-і...
Хай полоскочуть спокусу й уяву...
Цить!!!

Мисливцем на трави
Націлений степ сніговитий.
Зеленою кров'ю наллються
Жили дерев — бруньки.
Я — пуп'янок неба,
Тому голизною налита...
На відстані не торкаюсь
Серця твоєї руки.
Зажурені пси розшукують
Згублений спокій
В лугах біля Кончі...
В отих захмелілих снігах.
До тебе — віки,
А здалось, що гальмовані кроки
Боляче стьобають по ногах.

Знов поспішаєш,
Як день, поспішаєш...
Як день поспішає упасти
За ґрати століть:
Дружина чекає й водій.
А мені, як звіратку,
Вже не хочеться вирватись з пастки
Любові...
(Вилами писаної по воді).

Ти підступаєш, як біль
Підступає до горла...
Сахаюсь себе —
Як пекельно мені болить!

На Долі — глибокий шрам.
А ти — все дитинно-гордий.

Хочу з тобою усі оголити сніги...

СМС-освідчення

1.

Розбурхана весняними цілунками Конча
Ніжиться на долонях озер,
Простягає свої рученята до лелек,
Які у дзьобі несуть щастя.
Ви і я — самота простирадла,
Первинність втечі.
Цьом. Ваша...

2.

Сонце гарцює.
Вистрибує з небесних грудей,
Ніби поспішає на побачення зі світом.
Ви так схожі на нього:
Промінцями лоскочете мою уяву...
Люблю. Ваша.

3.

Благовіст ества.
Сакральне світіння весняного снігу.
І Ви — грайливо-незайманий...

4.

Ви — красунчик-невидимець.
Ловиш у зоряний капелюшок —
Даремно (невдала спроба).
Зазираєш за межу безмежності —
Ховаєтесь, мов равлик.
Хочу туди — у хатинку,
Де і мене ніхто не віднайде,
Окрім Ваших грайливих зіниць.
Правда?

5.

Приречені на відстань...
Крізь яку проглядає доля.
Вона єдина не зраджує душу.
Моя невкоськана любов
Прагне вершника,
Який лишається неповторно-дитинним...

ЗМІСТ

ОГОЛЕНОСТІ ЛЕЗО...

...Медові плечі прилипають до піску...	6
Не кидай!	8
Райдуга-губи...	11
Ніби уперше	12
Осінь лягає голою на тіло твоє...	15
Ніч затулившись рукою неспокою...	17
Сонце — на друзки...	18
Ти летиш-ш-ш. Ти летиш-ш-ш Пегас-с-се...	20
Пропечена вте-чами...	21
Повінь	22
Втрата	24
Всепрощення	27
Знівечив!	29
Перев'язаний розум-сваволя...	30
Дзвін скла...	32
Якщо любиш, то познімай...	34
По-тря-сі-ння	35

КРОВ ІЗ ЛЮТНЕВИХ ЗІР

Фонендоскопом дощу прослуховуєш...	42
Заглитнуса мовчанням...	43
Віч-на-віч з пеклом...	44
Нашпорошила ліс...	45
Тебе вижену із себе усього...	47
Лотос зрілого неба...	48
Підповз туман...	50

Століття мед...	51
Із уст чоловічих...	52
Мій любий хлопчику...	54
Ніч у автобусі...	55
Гарячий сніг пашить в лавині ночі...	56
Мені не хочеться мене...	57
Сніг до обличчя ніжиться...	58
Літо кровить...	59
Сонцепромінь-язичник...	61

ДОЩУ СПЛЕЛИСЯ НОГИ

Гойдається берег...	64
Триптих...	66
Ти кинула виклик...	68
Дощ в екстазі бавиться краплями...	70
Цей дощ по краплі викрапає небо...	71
Метелики снігу— на стерні дощу — вирієм...	72
Я є. Живу...	73
Весну снігом долі просмолено...	74
Змарнованість зусиль...	75
Заси-наю-у	76
Скидають одяг-молодість в траву...	80
Свободи час...	81
Оленятком із бору...	82
Незріла епоха...	84
Хвиля зайшла у ніч...	85
Архітектура життя...	87
Мисливцем на трави...	89
СМС-освідчення	92

Літературно-художнє видання

**МУДРАК
ОЛЕСЯ ВІКТОРІВНА
ОГОЛЕНА САМОТНІСТЬ**

Лірика

Художнє редагування *Олега Коси*
Коректори *Галина Лукова, Надія Овчарук*

Здано на виробництво 25.04.06.
Підписано до друку 11.05.06. Формат 60х108¹/₃₂.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 6. Наклад 1000 пр. Зам. 6-91.

Видавничий центр “Просвіта” 03150, Київ,
вул. Анрі Барбюса, 51/2. Свідоцтво №1800, серія ДК.
Віддруковано в ЗАТ “Книга” 04053, Київ, вул. Артема, 25.
Свідоцтво № 2325, серія ДК.

Мудрак О.В.

М89 Оголена самотність: Лірика (Лл. А. Чебикіна)
— К.: Просвіта, 2006. — 96 с.
ISBN 966-8547-70-5

Поезія Олесі Мудрак — це міфологізований ви-
бух експресії. Це — метафоричні натяки і абсолют-
на щирість. Лірична героїня її поезій опиняється
поміж полярностями ніжності і блаженства та по-
чуттями страху, почуттями втрати навіть у моменти
тілесних і духовних Нірван.

ББК 84.4УКР6

Олесі Вікторівні Мудрак – 21 рік. Народилася у м. Легниця (Польща). Жила і навчалася у Дніпропетровську. Нині – студентка IV курсу відділення літературної творчості КНУ ім. Т. Шевченка. Заступник голови творчого об'єднання поетів КО НСПУ. «Оголена самотність» – нова книжка авторки.

Поезія Олесі Мудрак – це стрибок ошаленілої від вирування почуттів уяви у пірву еротичних переживань, які поетеса поривається накликати на свою Долю...

Микола Жулинський

Втечі і зречення: те ж, що і біль, що самотність, страх або нестрах опинитися на велетенському кону супроти роздягальних поглядів юрби, як про це свідчить один із провідних мотивів у поетичному світі О. Мудрак.

В'ячеслав Медвідь

Лірична героїня О. Мудрак ніби взяла уроки в усіх коханок із вітчизняної і світової літератури, блискуче виражає почуття...

Петро Осадчук

Вірші Олесі – це щира, первісно-волого непечато-безкрая емоція, яка формозмістує епохи і континенти, вертикалі й горизонталі в один грішно-святий зойк людини...

Ігор Павлюк

О. Мудрак володіє справжнім літературним хистом і здобулась у нашій літературі на САМОБУТНІЙ поетичний голос. Її рядки хочеться цитувати й цитувати, що є ознакою свіжості їх...

Михайло Наєнко